

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/7/2024
Identifikačné číslo spisu:	1219206434
Dátum vydania rozhodnutia:	24.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1219206434.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Q.. Y.P. L., V., narodeného XX. H. XXXX, B. S. XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Bratislava, Červeňova 15, proti žalovanému Protimonopolnému úradu SR, Bratislava, Drieňová 24, IČO: 00 699 063, o ochranu osobnosti, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B2-10C/80/2019, pôvodne Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 10C/80/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. marca 2023 sp. zn. 8Co/3/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 20. septembra 2022 č. k. 10C/80/2019-605 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uverejnenia ospravedlnenia za neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním po právnej stránke posúdil podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa čl. 10 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Konštatoval, že v prejednávanej veci sa žalobca domáhal ochrany osobnosti formou ospravedlnenia. Žaloba sa dotýkala sféry výkonu jeho povolania ako advokáta. Namietal časť vyjadrenia/výroku žalovaného uvedeného v Doplnení sťažnosti zaslanej na SAK dňa 04. 07. 2019 o tom, že "vyslovuje presvedčenie, že advokát L. v uvedenom konaní pokračuje s cieľom sťažiť, či úplne zmať ďalší postup úradu vo veci správneho konania a rovnako aj ovplyvniť rozhodovanie v súčasnosti prebiehajúcim konaní pred Radou úradu, v rámci ktorého sa rozhoduje o uplatnených opravných prostriedkoch jednotlivých účastníkov konania"... a "máme za to, že advokát L. sa aj týmto krokom snaží vyvíjať nátlak na zamestnancov úradu a neprimerane zasahovať do kompetencií úradu". Mal za to, že ide jednoznačne o hodnotiace úsudky žalovaného majúce reálny skutkový základ spočívajúci v opísaní konkrétneho konania žalobcu ako advokáta v správnom konaní pri zastupovaní účastníkov tohto správneho konania pred žalovaným, ako úradom majúcim kompetencie v oblasti ochrany hospodárskej súťaže. Poukázal na to, že hodnotiace úsudky nie je možné podrobiť testu

pravdivosti. Je úlohou orgánov SAK vyhodnotiť v rámci sťažnosti opísané konanie svojho člena z hľadiska porušenia či neporušenia príslušných ustanovení Zákona o advokácii, ako aj z hľadiska etiky jeho správania. V rámci hodnotiacich úsudkov súd skúma len to, či mali reálny skutkový základ, teda, či nešlo napríklad o čistú fabuláciu, zjavnú špekuláciu, prípadne ich neprimeranosť. Jedine tomuto testu súd podrobil hodnotiaci úsudok žalovaného. Konanie žalobcu, opísané žalovaným aj v sťažnosti žalovaného na SAK podanej dňa 21. 06. 2018 /uvedené nemožno od seba formalisticky v tomto konaní oddeliť/ bolo doložené množstvom dokladov, napríklad o dátumoch nazerania žalobcu do spisu, privolávaním policajných hliadok, riešením množstva žiadostí, podanými trestnými oznámeniami na zamestnancov úradu a podobne. Dospel k záveru, že žalovaný teda mohol mať z takéhoto konania žalobcu dojem, že sa snaží správne konanie rôznymi spôsobmi obštruovať, či sťažovať. Výroky žalovaného, ktorými hodnotil správanie žalobcu, nemožno vyhodnotiť ako neprimerané. Neprimeranými by bolo napríklad také hodnotenie konania žalobcu, ktoré by ho mohlo hrubo urážať, či inak dehonestovať, čo zo skúmaných výrokov rozhodne nevyplyva. Poukázal na právo žalovaného vo vzťahu k žalobcovi ako advokátovi podať na neho sťažnosť na SAK, pokiaľ sa domnieva, že porušuje Zákon o advokácii, či jeho etický kódex. Je vždy na vyhodnotení príslušných orgánov, ako sa s takýmito podaniami vysporiadajú.

1.1. Žalovaný teda okrem toho, že vyslovil o žalobcovi hodnotiaci úsudok, v ktorého teste primeranosti pred súdom obstál, nespôsobil neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu aj pre okolnosti vylučujúce jeho protiprávnosť. Išlo o dovoľené konanie žalovaného, právo podať na žalobcu sťažnosť, či podnet, ktorého časť SAK vyhodnotila ako spôsobilú byť predmetom disciplinárneho konania /konanie nie je ešte ukončené/ a časť vyhodnotila ako nedôvodnú /ohľadne podania trestného oznámenia žalobcu na zamestnancov úradu/. Nedôvodnosť podanej žaloby ešte neznamená, že ňou prišlo k zásahu do osobnostných práv a rozhodne nie je predpokladom pre úspešnosť v konaní o žalobe na ochranu osobnosti. Konštatoval, že na podanie sťažnosti, podnetu, či trestného oznámenia, má právo každý subjekt demokratickej spoločnosti, či už je to súkromná fyzická, alebo právnická osoba, resp. aj iné orgány, či inštitúcie. Žalobca ničím nepreukázal, že mu vznikla nejaká ujma, či už v jeho súkromnej, alebo profesionálnej rovine. Žalovaný žalobcom napadnutú časť sťažnosti nezverejnil, zaslal ju len na to oprávnenému orgánu. Žalobca nepreukázal, že týmto konaním žalovaného skutočne došlo k zníženiu jeho vážnosti v spoločnosti, či pred jeho potenciálnymi klientami a kolegami, prípadne sa mu znížil príjem, či mal kvôli tomu nejaké problémy v súkromnej sfére. Napokon poukázal na nevykonateľnosť návrhu rozsudku /petitu/ ako celku, keď súd mal stanoviť povinnosť žalovanému zaslať ospravedlňujúci list okrem žalobcu aj Slovenskej advokátskej komore a spoločnostiam ARAVER, a.s. a GALIMEX, s.r.o., nakoľko tieto osoby neboli stranou sporu, teda rozsudok sa na nich nevzťahuje a nebol by vo vzťahu k nim pre žalobcu ani záväzný. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj ako „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 21. marca 2023 sp. zn. 8Co/3/2023 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. V odvolacom konaní žalobca zotrval na tom, že podstata predmetného konania je tá, že žalovaný v sťažnosti nepravdivo uviedol, že žalobca podal trestné oznámenie na zamestnancov žalovaného a týmto postupom tak žalobca sťažuje a marí ďalší postup úradu, vyvíja nátlak na zamestnancov a neprimerane zasahuje do kompetencie úradu. Uviedol, že namietaného konania (podania trestného oznámenia) sa nedopustil. Za nutné tak považoval prijať záver, že ak žalobca nepodal trestné oznámenie, nemohol sa dopustiť toho, že "sťažuje, marí, ovplyvňuje rozhodovanie úradu", ani toho, že sa "snaží vyvíjať tlak na zamestnancov a neprimerane zasahovať do kompetencií úradu". Z uvedeného je zrejmé, že žalobca namieta, že hoci sám, vo vlastnom mene, nepodal trestné oznámenie na zamestnancov žalovaného, pretože vystupoval len v pozícii právneho zástupcu klientov ako podávateľov trestného oznámenia, nemôžu byť pravdivé tvrdenia žalovaného v sťažnosti o tom, že je to práve žalobca, kto sťažuje či marí konanie a že sa snaží vyvíjať nátlak na zamestnancov žalovaného a neprimerane zasahovať do kompetencie žalovaného. Preto považoval tieto tvrdenia za nepravdivé, pravdu skresľujúce a majúce difamačný charakter. Z podanej sťažnosti žalovaného zo dňa 04. 06. 2019 vyplýva, že žalovaný podal na SAK sťažnosť na žalobcu ako na právneho zástupcu účastníkov súťažno-správneho konania, v zastúpení ktorých žalobca podal trestné oznámenie na zamestnancov žalovaného, ktorého podstatou sú námietky vzťahujúce sa k výroku rozhodnutia úradu a uplatnenia programu zhovievavosti, t.j. k okruhom, o

ktorých rozhoduje v rámci svojej právomoci úrad a ktoré podliehajú neskôr súdnemu prieskumu. Žalovaný v sťažnosti vytýkal žalobcovi, že mu ako advokátovi; držiteľovi licencie poskytovania právnych služieb; musí byť známe, že vzhľadom na jeho predchádzajúce odloženie trestných oznámení ako i s ohľadom na predmet trestného oznámenia, jeho podania vôbec nezakladajú opodstatnenie na podanie trestného oznámenia. Žalovaný v konaní poukazoval na to, že žalobcovi vytýkal v sťažnosti to, že závery úradu, ku ktorým dospeli príslušní zamestnanci úradu správnu úvahou, kvalifikuje ako naplnenie skutkovej podstaty trestného činu, pričom mu musí byť ako advokátovi zrejmé, že to tak za žiadnych okolností nemôže byť. Žalovaný mal za to, že žalobca bol povinný poučiť svojich klientov, že konaním zamestnancov úradu nemohla byť naplnená skutková podstata trestného činu, a to najmä vzhľadom na zásadu ultima ratio, platnú v trestnom práve. Žalovaný považoval za neprípustné, aby advokát podával trestné oznámenie z dôvodu, že si myslí, že výrok rozhodnutia úradu je nesprávny, považoval za absurdné podanie trestného oznámenia, v zmysle ktorého vydanie chybného rozhodnutia napĺňa skutkovú podstatu trestného činu marenia úlohy verejného činiteľa, podľa jeho názoru totiž trestné konanie v žiadnom prípade nemá za úlohu nahrádzať administratívne konanie, a ani správne súdnictvo. Na základe uvedeného žalovaný v sťažnosti vyslovil presvedčenie, že advokát L. v uvedenom konaní pokračuje s cieľom sťažiť, či úplne zmať ďalší postup úradu vo veci správneho konania a rovnako ovplyvniť rozhodovanie v súčasnosti prebiehajúcim konaní pred Radou úradu, v rámci ktorého sa rozhoduje o uplatnených opravných prostriedkoch jednotlivých účastníkov konania a že advokát L. sa aj týmto krokom snaží vyvíjať nátlak na zamestnancov úradu a neprimerane zasahovať do kompetencií úradu.

2.2. Hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor, zaujíma sa ním určitý postoj k danému faktu tak, že sa hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných subjektívnych kritérií, ide teda o názor opierajúci sa o vlastné subjektívne kritériá; hodnotiaci úsudok preto nemožno dokazovať, je však potrebné u neho skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná a či jeho základnou, primárnou motiváciou nie je zneváženie či škandalizácia dotknutej osoby. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie posúdil žalobcom namietané výroky ako hodnotiace úsudky, pretože vyjadrovali subjektívny názor žalovaného na správnosť (zákonnosť a etickosť) postupu žalobcu ako advokáta zastupujúceho klientov. Žalovaný uviedol len vlastné subjektívne hodnotenie správania žalobcu tak, ako ho vnímal. Žalovaným vyslovené hodnotiace úsudky mali dostatočný skutkový základ v obsahu trestného oznámenia podaného a spracovaného žalobcom. Sťažnosť bola žalovaným vecne odôvodnená a podložená konkrétnymi a reálnymi skutkovými okolnosťami. Žalovaný vyjadril svoj subjektívny názor, ktorý mal reálny skutkový základ v konkrétnom opise konania žalobcu. Hodnotiaci úsudok žalovaného bol záverom, ktorý bolo možné na základe pravdivých skutočností, logicky a rozumne vyvodiť. Žalovaný svoj kritický postoj k postupu žalobcu pri uplatňovaní práva na obhajobu náležite skutkovo podložil konkrétnymi tvrdeniami, opieral sa o ust. § 18 ods. 1 Zákona o advokácii, podľa ktorého, ak sú pokyny klienta v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nie je nimi advokát viazaný. Žalovaný dôvodne argumentuje, že skutočnosť, že žalobca bol splnomocnený na podanie trestného oznámenia klientami, nezavaruje ho povinnosti dodržiavať Zákon o advokácii, advokátsky poriadok, disciplinárny poriadok či etický kódex. Žalovaný mal právo vnímať podanie trestného oznámenia na svojich zamestnancov ako objektívne spôsobilé vyvolať nátlak, pretože na jeho základe čelili dotknutí zamestnanci vyšetrovaniu zo strany príslušníkov policajného zboru, boli povinní poskytnúť súčinnosť a dostaviť sa na predvolanie na výsluch. Oprávnené tak žalovaný považoval podanie trestného oznámenia na zamestnancov úradu za snahu obštruovať činnosť úradu, sťažiť postup úradu v rámci rozhodovania v správnom konaní a vyvíjať nátlak na zamestnancov úradu. Hodnotiace úsudky vyslovené na adresu žalobcu boli primerané a prijateľné čo do spôsobu, obsahu aj formy ich prezentácie, nevybočili z medzí všeobecne uznávaných pravidiel slušnosti a rovnako nevybočili z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a spoločensky uznávaného účelu, a to dbať na neznižovanie dôstojnosti a vážnosti advokátskeho stavu. Hodnotiacimi úsudkami na adresu žalobcu nedošlo zo strany žalovaného k excesu z výkonu ním realizovaného práva, ktorý by už nebolo možné tolerovať.

2.3. Z obsahu sťažnosti žalovaného zo dňa 04. 06. 2019 jasne vyplýva, že trestné oznámenie podali dvaja účastníci konania zastúpení advokátom L. voči zamestnancom úradu, a preto tvrdenie žalobcu o tom, že skutkové tvrdenie žalovaného o tom, že trestné oznámenie podal žalobca je nepravdivé, klamlivé a zavádzajúce a tým porušujúce právo žalobcu na ochranu osobnosti zo strany žalovaného, nemôže

obstáť. To, že žalobca podal trestné oznámenie v mene a na účet svojich klientov neznamená, že je nepravdivé tvrdenie žalovaného, že žalobca v konaní pokračuje s cieľom sťažiť, či úplne zmariť ďalší postup úradu a ovplyvniť rozhodovanie a že sa snaží vyvíjať nátlak na zamestnancov úradu a neprimerane zasahovať do kompetencií úradu. Pokiaľ aj žalobca sám vo svojom mene žiadne trestné oznámenie nepodal, bol žalovaný oprávnený vysloviť kritiku na postup žalobcu pri poskytovaní právneho poradenstva klientom v rámci výkonu ich práva na obhajobu. Odvolací súd sa tak nestotožnil so žalobcom v tom, že pokiaľ nebol podávateľom trestného oznámenia žalobca, ale priamo jeho klienti, tak skutkové tvrdenia žalovaného sú nepravdivé, z dôvodu, že žalobca nemohol pokračovať v konaní s cieľom sťažiť či úplne zmariť ďalší postup úradu vo veci správneho konania a nemohol sa týmto krokom snažiť vyvíjať nátlak na zamestnancov úradu. Zo sťažnosti vôbec nevyplýva, že trestné oznámenie malo byť podané osobou žalobcu; žalovaný štylizoval podanú sťažnosť v nadväznosti na predmet trestného oznámenia, ktorého spracovateľom bol nepochybne žalobca. Zo sťažnosti vôbec nevyplýva, že by žalovaný podal na žalobcu sťažnosť za podanie trestného oznámenia, ale za to, že ako osoba znala práva mal tento úkon vyžadovaný klientami ako neprípustný odprieť. Spôsob ani forma, akou žalovaný odprezentoval informácie o osobe žalobcu, nemajú podobu nepravdivých, zavádzajúcich či difamačných tvrdení.

2.4. Pre vznik zodpovednosti za neoprávnený zásah je potrebná existencia protiprávneho zásahu objektívne spôsobilého vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby v priamej príčinnej súvislosti s ktorou došlo k neoprávnenému zásahu. Všetky podmienky musia byť splnené súčasne, aby vznikol právny vzťah, obsahom ktorého je právo fyzickej osoby domáhať sa ochrany a povinnosť subjektu zásahu súdom uloženú povinnosť znášať. O neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde v tom prípade, ak je jeho možnosť predpokladaná zákonom, pokiaľ ním nie sú prekročené zákonom stanovené medze; v týchto prípadoch totiž nad individuálnymi záujmami jednotlivca, do osobnosti ktorého je zasiahnuté, prevláda závažnejší, významnejší verejný záujem. Správne súd prvej inštancie vychádzal z právneho názoru, že o neoprávnený zásah nejde v prípadoch, ak je zásah dovolený zákonom. Ide najmä o zákonné (úradné) licencie, resp. prípady, keď k zásahu dochádza v rámci výkonu iných práv ustanovených zákonom alebo keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu zákon ukladá, a to za predpokladu, že sa tak stalo primeraným spôsobom, smerujúcim k dosiahnutiu sledovaného legitímneho cieľa a spôsobom, ktorý nie je v hrubom rozpore s takými oprávnenými záujmami fyzickej osoby, na ktorých je treba s ohľadom na zabezpečenie základnej úcty k jej dôstojnosti bezpodmienečne trvať; táto zákonná licencia však nie je daná tam, kde sa konajúca osoba dopustila excesu, teda vybočenia z medzí zákonných požiadaviek kladených pre výkon subjektívnych práv či plnenie si povinností.

2.5. V preskúmvanej veci je nepochybné, že žalovaný podaním sťažnosti zo dňa 04. 06. 2019 Slovenskej advokátskej komore, ako samosprávnemu stavovskému orgánu, realizoval svoje petičné právo v najširšom slova zmysle, umožňujúce mu obracať sa na orgány stavovskej samosprávy, ktoré majú dohliadať na riadny výkon advokácie jej členmi, s podnetmi a sťažnosťami na postup jej členov pri poskytovaní právnych služieb v súvislosti s výkonom advokácie. Takéto legitímne právo žalovanému vyplýva zo zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a korešponduje mu povinnosť výkonu dohľadu nad advokátskou činnosťou zverená do pôsobnosti Slovenskej advokátskej komory, pričom sa tak realizuje ústavné právo na inú právnu ochranu. Ide o určitý osobitný druh výkonu práva kritiky v rámci realizácie práva na slobodu prejavu, a jeho výkon je obmedzený základnými právami iných osôb, konkrétne právami iných fyzických osôb na ochranu osobnej cti, vážnosti, dôstojnosti a dobrého mena. Ako na to správne poukázal súd prvej inštancie, šetrenie sťažnosti bol žalobca povinný strpieť, ako i prijať výsledok šetrenia. V posudzovanej veci žalovaný pri výkone svojho práva postupoval primeraným spôsobom, zodpovedajúcim povahe a závažnosti veci, keď vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu bol obsah sťažností adekvátnou reakciou na spôsob poskytovania právnych služieb žalobcom v rámci súťažno-správneho konania, pričom nebolo ničím preukázané, že by vybočil z medzí jeho realizácie tak, že by svoje právo zneužil, a teda že by tým neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcu. Nie je opodstatnená argumentácia, že realizácia práva na podanie sťažnosti je možná len za predpokladu preukázania pravdivosti v ňom obsiahnutých tvrdení. Jediným relevantným kritériom pri výkone tohto práva je jeho primeranosť vo vzťahu k dosiahnutiu legitímneho účelu, ktorý sa ním sleduje. Žalovaný pri realizácii svojho legitímneho práva neprekročil prípustnú mieru a intenzitu takým spôsobom, ktorý by už v demokratickej spoločnosti nebolo možné tolerovať; v danom prípade nevybočil z medzí legitimacy, keď

pri podávaní sťažnosti nebol dominantne motivovaný snahou o profesijné zneváženie či škandalizovanie osoby žalobcu, keď ním použité výrazové prostriedky nevyznievali útočne či osočujúco. Žalovaný vychádzal z konkrétnych skutkových okolností, čím nevybočil pri výkone svojho práva ani z hraníc vecnosti čo do obsahu sťažností. Nebol preukázaný excés z výkonu týchto práv žalovaným. Preto aj návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania na preukázanie nepravdivosti tvrdení žalovaného a vzniku ujmy na jeho osobnostných právach považoval aj odvolací súd za nadbytočné pre nedostatok právneho základu žaloby; a nebolo potrebné vykonávať ani test proporcionality.

2.6. Žalobca v podanej žalobe poukazoval na to, že žalovaný uvedením nepravdivých tvrdení zasiahol do jeho práva na dôstojnosť, profesijnú česť a vážnosť, a to vo vzťahu k ostatným členom SAK ako stavovskej organizácie, na ktorú bola sťažnosť podaná. Pokiaľ žalovaný zaslal svoju sťažnosť len SAK ako orgánu oprávnenému vykonávať dozor nad výkonom advokácie, členovia ktorého boli viazaní v tejto súvislosti mlčanlivosťou, dôvodne žalovaný argumentuje, že namietané tvrdenia neboli zverejnené, a preto nemohlo dôjsť ani k ohrozeniu dôstojnosti, vážnosti a cti žalobcu, a ani k ujme na jeho osobnostných právach. Žalovaný žiadnym spôsobom nesprístupňoval ani nerozširoval skutočnosti uvedené v sťažnosti a pokiaľ tieto sám žalobca sprístupnil svojim klientom v súvislosti s vyjadrením sa k sťažnosti, nezodpovedá za ich šírenie žalovaný. Pokiaľ sa skutočnosti zo sťažnosti stali známymi členom orgánom komory v súvislosti s jej vybavovaním, neznamená to, že žalovaný verejne rozširoval informácie o žalobcovi. S ohľadom na uvedené tak odvolací súd zastáva názor, že sťažnosť podaná žalovaným nebola objektívne spôsobilá zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu, prívodiť mu ujmu na jeho profesijnej cti a vážnosti a nebola tak objektívne spôsobilá negatívne ovplyvniť jeho spoločenské hodnotenie, znevážiť jeho postavenie, zdiskreditovať dobré meno a spochybniť jeho dôveryhodnosť a spoľahlivosť pri výkone advokátskej činnosti.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ust. § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 CSP. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, uplatniac si náhradu trov konania.

3.1. Napádané rozhodnutie považuje žalobca ako celok za vecne a právne nesprávne, založené na nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, ako také vágne, zmätočné a vydané na základe nesprávneho právneho posúdenia, bez snahy napraviť procesné pochybenia súdu prvej inštancie týkajúce sa nevykonania navrhovaných dôkazov, bez náležitého odôvodnenia prevzatím právnej argumentácie súdu prvej inštancie, bez dostatočného a ústavne konformného vysporiadania sa s podstatnými námietkami žalobcu uvedenými v podanom odvolaní žalobcu a tak ako celok nezákonný a en bloc arbitrárny.

3.2. Napádaný rozsudok je nezákonný z toho dôvodu, že sa odvolací súd právne nesprávne stotožnil s názorom súdu prvej inštancie k a) zamietnutiu vykonania dôkazov navrhovaných žalobcom, b) absolútnemu nevysporiadaniu sa s dôkazom - čestnými vyhláseniami klientov, ktoré potvrdzujú, že Q. konal na príkaz klientov; c) absolútnemu nevysporiadaniu sa s Oznámením Slovenskej advokátskej komory zo dňa 28. 10. 2019, sp. zn.: 226/1800/2019, d) absolútnemu nevysporiadaniu sa so skutočnosťami uvádzanými žalobcom prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu o dosahu nepravdivých skutkových tvrdení (Sporných výrokov), ktoré sa dostali do dispozičného vnímania omnoho väčšieho počtu osôb, ako to ustálil nesprávne odvolací súd a pred ním súd prvej inštancie. Tým bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom, odňaté právo žalobcu byť vypočutý pred súdom vo svojej právnej veci, pričom tak ako súd prvej inštancie, tak ani odvolací súd sa riadne ústavne konformným spôsobom nevysporiadal s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, na ktorú žalobca poukázal v žalobe, počas konania pred súdom prvej inštancie ako aj vo svojom odvolaní, vyjadreniach, doplneniach, replikách v rámci celého súdneho konania, kedy odvolací súd len veľmi povrchno zopakoval argumentáciu súdu prvej inštancie, na ktorú odvolací súd v napádanom rozsudku poukázal, čím podľa názoru žalobcu odvolací súd z hľadiska ústavno-právnych požiadaviek na kvalitatívne odôvodnenie súdnych rozhodnutí učinil napádaný rozsudok právne svojvoľným, arbitrárnym, nezákonným a nepreskúmateľným pre neurčitosť a pre neuvedenie dôvodov do takej miery, že zakladá dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom procesnom postupe odvolacieho súdu takým spôsobom, že odvolací súd týmto svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi ako strane sporu, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva

žalobcu na spravodlivý proces.

3.3. Napádaný rozsudok je nezákonný, keďže odvolací súd sa potvrdením rozsudku súdu prvej inštancie odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, resp. iných najvyšších súdnych autorít, podľa ktorej a) nie je potrebné zo strany žalobcu preukazovať, že došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti v značnej miere, nakoľko zo strany žalobcu stačí preukázať, že vyjadrenia žalovaného sú objektívne schopné ohroziť práva žalobcu na ochranu osobnosti, pričom napriek preukázaniu objektívnej spôsobilosti zásahu, došlo k zamietnutiu žaloby; b) zároveň nedošlo zo strany odvolacieho súdu k riadnemu vykonaniu testu proporcionality podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR, c) došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu sporných výrokov ako hodnotiacich úsudkov, resp. d) nesprávnemu právnemu posúdeniu intenzity sporných výrokov ako hodnotiacich úsudkov, ktoré sa vymykajú hraniciam prípustnej kritiky, čím je daná prípustnosť dovolania aj v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.4. Žalobca už v podanej žalobe navrhol vykonať dokazovanie na podklade (i) listinných dôkazov; (ii) vykonaním výsluchu žalobcu; (iii) vykonaním výsluchu svedkov - štatutárnych zástupcov obchodnej spoločnosti ARAVER a. s. a štatutárnych zástupcov obchodnej spoločnosti GALIMEX s.r.o. Vykonaním navrhovaných výsluchov žalobcu a jednotlivých svedkov malo byť preukázané, že konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť ujmu na osobnostných právach žalobcu a teda deklarovať, že sú naplnené všetky zákonné predpoklady pre prijatie záveru o ohrození a porušení osobnostných práv žalobcu podľa § 11 Občianskeho zákonníka a adekvátnosti požadovanej satisfakcie vo forme ospravedlnenia žalovaného. Nie je zjavné, z akého dôvodu však konajúci súd prvej inštancie v ďalšom postupe v celom rozsahu odignoroval návrh žalobcu na vykonanie dokazovania, neodročil pojednávanie na nový termín a na tomto žalobcu, ako aj navrhovaných svedkov nevypočul, na miesto toho rozhodol priamo na danom prvom pojednávaní. Žalobca namietal, že nevypočutím žalobcu ako strany sporu, nevykonaním ďalšieho dokazovania navrhnutého žalobcom (čestné vyhlásenia ARAVER a GALIMEX) a neuvedením riadneho a presvedčivého zdôvodnenia, prečo súdy oboch inšancií rozhodli bez toho, aby vykonali dôkaz výsluchom žalobcu ako strany sporu bez toho aby umožnili žalobcovi sa vyjadriť k samotnej žalobe a k predbežným záverom súdu prečo obe súdne inštancie nevykonali žiadne dôkazy navrhnuté žalobcom a súčasne neodôvodnili, z akého dôvodu považoval odvolací súd a súd prvej inštancie takýto postup (nevykonanie dôkazov navrhovaných žalobcom) za ústavno-konformný a zákonný, keďže podľa žalobcu takýto postup nemohol prejsť tzv. Perna testom, tak preto sa súd prvej inštancie ako aj odvolací súd odklonili od právnych záverov uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, zo dňa 25. 10. 2017, sp. zn. 6Cdo/155/2017 či od právnych záverov ESLP, Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR ohľadom tzv. Perna testu citovaných nižšie ako aj od právnych záverov uznesenia Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 10. 2020 sp. zn. 7Cdo/205/2019.

3.5. Odvolací súd len strohými konštatovaniami v napádanom rozsudku a to s odkazom či poukazom na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, podľa názoru žalobcu, v žiadnom prípade nenaplnil ústavno-právne kritériá na dostatočne vyčerpávajúce súdne rozhodnutie, ktoré by dávalo jednoznačné a dostatočne presvedčivé odpovede na nosné argumenty žalobcu.

„Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 26. januára 2010 sp. zn. III. ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobca poukazuje aj na to, že v prípade nevyhovenia zo strany súdu o vykonanie navrhovaných dôkazov žalobcom de iure dôjde k porušeniu tzv. „PERNA TESTU“ podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva („ESLP“).

3.6. Žalobca doposiaľ nedostal žiadnu odpoveď na nosné argumenty a právne otázky, ktoré boli rozhodujúce v tomto smere a to na podklade akej právnej úvahy, či na podklade akého právneho predpisu, či na podklade akého rozhodnutia najvyšších súdnych autorít (záväzného rozhodnutia) dospel odvolací súd k záveru, že žalobca nepravdivé skutkové tvrdenia žalovaného sú hodnotiacimi úsudkami žalovaného a to napriek tomu, že svoje konštatácie nijako nepodmienil a uvádzal tieto ako fakty. Žalobca má za to, že formalistický postup odvolacieho súdu je zjavný a to aj napriek použitej formálnej quasi

sofistikovanej argumentácie v napádanom rozsudku, v ktorom sa snaží zdôvodniť správnosť právneho posúdenia súdu prvej inštancie pokiaľ ide o údajne nevybočenie z medzí legitimacy, keď si odvolací súd dotvára skutkový stav a preberá právnu argumentáciu súdu prvej inštancie ako aj vyjadrenia žalovaného. Napádaný rozsudok si protirečí, keď na jednej strane uvádza, čo je potrebné vnímať pod skutkovým tvrdením a čo je potrebné vnímať pod pojmom hodnotiaci úsudok a teoreticky sa snaží vysvetliť medze slobody prejavu, na druhej strane posudzuje nárok žalobcu prísne formalisticky bez toho, aby vysvetlil náležite, jasne, zrozumiteľne a vyčerpávajúco, v čom vidí odvolací súd potrebu nazerať na nepravdivé skutkové tvrdenia ako na hodnotiaci úsudok žalovaného, ktorý vôbec nijakým spôsobom žalovaný nespolemizoval, ale vyjadril ako fakt.

3.7. Žalobca tak vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že v jeho prípade došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces aj tým, že odvolací súd neposkytol vo svojom (ne)odôvodnení napádaného rozsudku argumentáciu, ktorá by bola jasná, určitá, zrozumiteľná a presvedčivá, keďže sa jednak nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami žalobcu uvedenými v podanom odvolaní, najmä s podrobnou vo vzťahu k ustálenej rozhodovacej praxi súdov, argumentáciou, pokiaľ ide o nároky uplatnené v súvislosti so zásahom do práva na ochranu osobnosti, ktoré je objektívne spôsobilé privodiť ujmu, nie len ktoré ujmu privodilo, ako aj dostatočne vysvetliť vo svetle judikatúry, z akého dôvodu nejde o skutkové tvrdenia, pokiaľ žalobca v podanej sťažnosti sporné výroky nijakým spôsobom nespolemizoval. Rovnako je nutné uviesť, že odvolací súd väčšinu svojho odôvodnenia venoval sťažnostnému konaniu a trestnému oznámeniu, ktoré bolo podané žalobcom na pokyn a v mene klientov, miesto toho, aby sa odvolací súd zaoberal meritom veci a to práve nepravdivými skutkovými tvrdeniami, ktoré žalovaný uviedol v podanej sťažnosti revíznej komisii SAK, pričom pravdivosť týchto tvrdení nedokázal preukázať a ani žalovaný nepreukázal, s čím sa nijakým spôsobom nevysporiadal ani konajúci odvolací súd. S prihliadnutím na doposiaľ v konaní žalobcom uvedenú a ustálenou judikatúrou podporenú skutkovú, vecnú a právnu argumentáciu, má žalobca za to, že argumentáciu odôvodnenia napádaného rozsudku je nedostatočná, nepresvedčivá a celkom zjavne aj nesprávna.

3.8. Právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je podľa názoru žalobcu nasledovná: (i) Sú Sporné výroky uvedené v sťažnosti žalovaného adresovanej SAK v znení: „...úrad vyslovuje presvedčenie, že P. v uvedenom konaní pokračuje s cieľom sťažiť, či úplne zmariť ďalší postup úradu vo veci správneho konania a rovnako ovplyvniť rozhodovanie v súčasnosti prebiehajúcim konaní pred Radou úradu, v rámci ktorého sa rozhoduje o uplatnených opravných prostriedkoch jednotlivých účastníkov konania.“ „Máme za to, že P. sa aj týmto krokom snaží vyvíjať nátlak na zamestnancov úradu a neprimerane zasahovať do kompetencií úradu.“ hodnotiacim úsudkom žalovaného a nie nepravdivým skutkovým tvrdením žalovaného napriek tomu, že žalovaný nikdy žiadnym spôsobom nespolemizoval v sťažnosti SAK uvedené Sporné výroky, s čím následne súvisí aj posúdenie veci odvolacím súdom práve v odklone od aktuálnej judikatúry dovolacieho súdu pri riešení právnej otázky ohľadom nepravdivosti skutkového tvrdenia žalovaného a s tým spojeného nesprávneho právneho posúdenia odvolacieho súdu v otázke, kto je nositeľom dôkazného bremena vo vzťahu k (ne)pravdivosti a (ne)pravdivému základu difamačných výrokov obsiahnutých v sporných výrokoch. (ii) Ak sú sporné výroky hodnotiacim úsudkom, je možné rozhodnúť o ich primeranosti bez toho, aby došlo k vykonaniu riadneho testu proporcionality, medzi slobodou prejavu a právom na ochranu osobnosti, nakoľko aj pokiaľ ide o hodnotiace úsudky, tak existujú ústavné limity prijateľnej kritiky, o ktorých už bolo Najvyšším súdom SR ako aj Ústavným súdom SR rozhodnuté (II. ÚS 152/08, II. ÚS 326/09, IV. ÚS 302/2010) a k riadnemu dokazovaniu, nakoľko bremeno dôkazu je v takom prípade na žalobcovi. Žalobca pritom nepovažuje za zásah do práva na ochranu osobnosti podanie sťažnosti, ale konkrétne výroky - nepravdivé skutkové tvrdenia, ktorými žalovaný sťažnosť odôvodnil, a ktoré z objektívneho hľadiska sú spôsobilé ohroziť práva žalobcu na ochranu osobnosti. Žalobca za ustálenú rozhodovaciu prax považuje také právne posúdenie, podľa ktorého nárok na nemajetkovú ujmu spôsobenú nepravdivými skutkovými tvrdeniami, resp. hodnotiacimi úsudkami, ktoré prekračujú limity bežnej kritiky, má osoba už v prípade, ak sú takéto výroky, ako v prípade žalobcu sporné výroky, spôsobilé objektívne privodiť ujmu a to bez toho, že by k ujme na vážnosti, cti, profesijnej integrite, ľudskej dôstojnosti a pod. vôbec došlo. V tomto prípade následne je ustálenou praxou zrejmé, že pokiaľ by sa jednalo o nepravdivé skutkové tvrdenie, tak preukazovanie pravdivosti a teda bremeno dôkazu je na žalovanom, pričom v prípade, že ide o hodnotiaci úsudok, tak je potrebné vykonať test

proporcionality medzi právom na slobodu prejavu a ochranou osobnosti a zároveň bremeno dôkazu je na žalobcovi (ktorému bolo odňaté právo preukazovať svoje tvrdenia v tomto konaní).

3.9. Právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu (resp. ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít) je nasledovná: Môže súd prvej inštancie, resp. po ňom aj odvolací súd rozhodnúť o zamietnutí žaloby žalobcu bez toho, aby bolo žalobcovi súdmi umožnené riadne svoju kauzu vyjadriť pred súdom? Týmto spôsobom, teda nesprávnym právnym posúdením odňali všeobecné súdy (súd prvej inštancie ako aj odvolací súd) žalobcovi právo na spravodlivý súdny proces, právo na prístup k súdu, právo byť vypočutý pred súdom a predniesť svoju kauzu, právo na rovnosť strán v konaní a kontradiktórnosť konania a to aj v tom zmysle, že sa odvolací súd a pred ním súd prvej inštancie odklonil od ustálenej praxe najvyšších súdnych autorít, pokiaľ ide o právo žalobcu na prístup k súdu a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru.

3.10. Právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu (resp. ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít) je nasledovná: Môže súd prvej inštancie, resp. po ňom aj odvolací súd rozhodnúť o nevykonaní riadne a včas navrhnutých dôkazov žalobcom bez toho, aby vykonal tzv. Perna test, resp. v rozpore s tzv. Perna testom? Takýto postup, kedy konajúci súd v rozpore s princípom rovnosti strán a princípom práva na spravodlivý súdny proces absolútne odníma žalobcovi preukazovať žalobcom v žalobe tvrdené skutočnosti na základe žalobcom navrhnutých dôkazov, potom z toho vyplýva, že sám konajúci súd, odkloniac sa od ustálenej rozhodovacej praxe, pokiaľ ide o povinnosť vykonávať dôkazy, ktoré sú schopné preukázať žalobcom tvrdené skutočnosti a tak aj vylepšiť jeho postavenie v spore, zabránili (súd prvej inštancie ako aj odvolací súd) žalobcovi uniesť dôkazné bremeno v tomto konaní.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu navrhol dovolanie zamietnuť a nepriznať mu náhradu trov dovolacieho konania. Poukázal na rozhodujúce skutkové okolnosti sporu, z ktorých vyplýva, že žalobca v pozícii advokáta zastupoval viacerých účastníkov rôznych správnych konaní vedených pred úradom. V priebehu týchto správnych konaní došlo k viacerým „neštandardným“ situáciám zo strany žalobcu, ktoré úrad, s ohľadom na právnické vzdelanie žalobcu a skutočnosť, že je žalobca držiteľom licencie na poskytovanie právnych služieb, vyhodnotil takéto konanie ako presahujúce mieru toho, čo je akceptovateľné zo strany právneho zástupcu, resp. v rámci spoločnosti za prípustné správanie. Úrad v nadväznosti na uvedené podal Slovenskej advokátskej komore dňa 21. júna 2018 sťažnosť na žalobcu v pozícii advokáta, Q. podľa disciplinárneho poriadku Slovenskej advokátskej komory (ďalej len „sťažnosť zo dňa 21. júna 2018“). Právo podať sťažnosť na advokáta Slovenskej advokátskej komore je právom každého, kto sa domnieva, že sa advokát správa v rozpore so všeobecnými právnymi predpismi a porušuje predpisy Slovenskej advokátskej komory. Podanie sťažnosti nemôže byť automaticky vnímané v zmysle, že podaním sťažnosti sa sťažovateľ dopúšťa zásahu do osobnostných práv osoby, na ktorú podal sťažnosť. Úrad tak podal celkovo dve sťažnosti, jedna z nich (zastupovanie viacerých účastníkov konania, kde sa úrad domnieval, že môže dochádzať ku konfliktu záujmov) bola vybavená tak, že revízna komisia skonštatovala, že žiadne porušenie zo strany advokátov nezistila a úradu poslala oznámenie o odložení vecí. Ďalšia, vo veci správania, bola postúpená na disciplinárne konanie a bola vyhodnotená ako dôvodná, pričom výsledkom rozhodovania bolo uloženie pokuty žalobcovi za disciplinárne previnenie. Doplňenie sťažnosti Slovenská advokátska komora vyhodnotila ako osobitnú sťažnosť, napriek samotnému označeniu podania a následného vysvetlenia úradom a túto vyhodnotila ako nedôvodnú. Žalobca v konaní tvrdil, že podaním vyššie uvedeného doplnenia sťažnosti úrad zasiahol do jeho osobnostných práv. Úrad všetky skutočnosti, ktoré sa odohrali považuje za pravdivé a náležite podložené dôkazmi.

4.1. Krajský súd sa v napadnutom rozhodnutí dostatočne jasne a právne správne vysporiadal so všetkými skutočnosťami relevantnými v právnej veci, najmä otázkou naplnenia zákonných predpokladov zásahu do osobnostných práv žalobcu, ktorá je podstatou predmetného konania, pričom svoje právne závery dostatočne odôvodnil. Žalobca nepreukázal, že by navrhované výsluchy mali zásadný význam pre posúdenie vecí. Vzhľadom na to, že skutočnosti, ktoré sa mali podľa žalobcu preukázať jeho výsluchom alebo výsluchom klientov, už boli objasnené v samotných vyjadreniach žalobcu, vykonanie týchto dôkazov bolo v konaní vyhodnotené ako nadbytočné, čo priamo vyplýva zo záverov súdov. Preto

nie je možné prijať tvrdenie žalobcu, že by súdy vykonanie tohto dôkazu úplne opomenuli bez akéhokoľvek odôvodnenia, resp. že by odôvodnenie Krajského súdu a Okresného súdu Bratislava II bolo neadekvátne. Žalobca bol na pojednávaní zastúpený právnym zástupcom, pričom stranám sporu počas pojednávania Okresný súd Bratislava II naznačil, že má v úmysle ukončiť dokazovanie a poučil obe strany o zákonnej koncentrácii konania v zmysle § 154 CSP. Zástupca žalobcu mal na pojednávaní daný priestor sa vyjadriť, resp. namietať vykonanie dôkazov a prípadne požiadať o odročenie pojednávania, čo zástupca žalobcu nevyužil, napriek tomu, že bol zo strany súdu na to explicitne vyzvaný. Úrad pred odvolacím súdom poukázal aj na samotnú zápisnicu z pojednávania pred Okresným súdom Bratislava II (str. 3), z ktorej priamo vyplýva, že čo sa týka návrhov na vykonanie dôkazov sporové strany zhodne uviedli, že dokazovanie, ktoré navrhli, ponechávajú na úvahe súdu. Žalobca mal tiež možnosť požiadať Okresný súd Bratislava II aj o odročenie pojednávania, ak bola dôvodom jeho neprítomnosti na pojednávaní výnimočná situácia brániaca jeho osobnej účasti, čo však žalobca taktiež neurobil. Osobitný dôvod neúčasti na pojednávaní taktiež nebol v rámci odvolacieho konania pred Krajským súdom preukazovaný. V tomto prípade preto v žiadnom prípade nemôže ísť o nesprávny alebo nezákonný postup zo strany Okresného súdu Bratislava II a následne odvolacieho súdu, ale o nevyužitie procesných práv strany sporu, čo nemôže byť na ťarchu protistrany, v prospech ktorej boli napadnuté rozhodnutia vydané.

4.2. Z napadnutého rozhodnutia krajského súdu jednoznačne vyplýva, že argumentácia súdu v odôvodnení je koherentná a podporuje príslušný záver prijatý vo výroku rozhodnutia. Závery súdu podľa úradu spĺňajú požiadavku dostatočného odôvodnenia rozhodnutia a z argumentov uvedených v rozhodnutí jednoznačne a jasne vyplývajú aj úvahy súdu, ktorými sa tento pri rozhodovaní vo veci riadil. V bodoch 6 až 10 napadnutého rozhodnutia odvolací súd popisuje jednotlivé námietky, ktoré žalobca uvádzal na účely preukázania odôvodnenosti podania žaloby na ochranu osobnosti. V bode 11 odvolací súd jednoznačne uvádza, čo, resp. aká otázka/námietka je vlastne predmetom konania, cit.: „...žalobca namieta, že hoci sám, vo vlastnom mene, nepodal trestné oznámenie na zamestnancov žalovaného, pretože vystupoval len v pozícii právneho zástupcu klientov ako podávateľov trestného oznámenia, nemôžu byť pravdivé tvrdenia žalovaného v sťažnosti o tom, že je to práve žalobca, kto sťažuje či mári konanie a že sa snaží vyvíjať nátlak na zamestnancov žalovaného a neprimerane zasahovať do kompetencie žalovaného. Preto považoval tieto tvrdenia za nepravdivé, pravdu skresľujúce a majúce difamačný charakter.“. V nasledujúcich troch bodoch sa odvolací súd venuje popisu argumentov úradu a od bodu 15 až po bod 33 rozhodnutia sa podrobne venuje právnomu posúdeniu veci a jasne a zreteľne uvádza úvahy, ktoré ho viedli k prijatému záveru.

4.3. Okresný súd Bratislava II správne posúdil, keď sa na predmetné podania žalovaného pozrel vo vzájomnej súvislosti. Úrad v doplnení sťažnosti uviedol opis skutočností, ktorých sa žalobca podľa názoru úradu dopustil. To, že Revízná komisia Slovenskej advokátskej komory vyhodnotila toto doplnenie sťažnosti ako samostatnú sťažnosť a vec odložila, nie je následkom nesprávneho postupu zo strany úradu a podľa úradu je táto skutočnosť irelevantná a nemôže byť dôvodom na automatický vznik zásahu do osobnostných práv osoby, voči ktorej takéto podanie smeruje. Uvedený postup zo strany Revíznej komisie Slovenskej advokátskej komory teda neznamena to, že sa úrad podaním doplnenia sťažnosti, alebo nejakým výrokom uvedeným na adresu žalobcu v doplnení sťažnosti automaticky dopustil zásahu do osobnostných práv žalobcu. Revízná komisia Slovenskej advokátskej komory nehodnotila pravdivosť skutočností uvedených v trestnom oznámení alebo v doplnení sťažnosti. Neuvedla, že by úrad uvádzal nepravdivé skutočnosti o žalobcovi, alebo že by tieto vychádzali z nepravdivých skutkových základov.

4.4. Čo sa týka právnej otázky, či obsah doplnenia sťažnosti predstavuje hodnotiace úsudky alebo skutkové tvrdenia, túto skutočnosť nielen Okresný súd Bratislava II v rozhodnutí dostatočne vyhodnotil, preukázal a odôvodnil, ale aj odvolací súd v napadnutom rozhodnutí. V celom súdnom konaní nebolo sporné, že trestné oznámenie podali klienti žalobcu prostredníctvom žalobcu ako advokáta. Túto skutočnosť úrad uviedol aj v doplnení sťažnosti, pričom uvedené reflektoval aj Okresný súd Bratislava II, ale aj priamo odvolací súd v napadnutom rozhodnutí. Podľa žalobcu majú nepravdivé skutočnosti spočívať v tom, že úrad uviedol, že trestné oznámenie na zamestnancov úradu podal žalobca. Ako však už úrad viackrát zdôraznil, táto skutočnosť vôbec nie je sporná, nakoľko je úplne zrejmé, že hoci bola podaná v mene jeho klientov, podával ju žalobca ako právny zástupca klientov. Doplnenie sťažnosti, resp. jej obsah nadväzoval práve na podané trestné oznámenia, a na predchádzajúce podanie samotnej

sťažnosti z 21. júna 2018 a skutočnosti v nej uvedené. Na to, aby odvolací súd mohol posúdiť, či tvrdenia úradu v doplnení sťažnosti boli skutkovými tvrdeniami alebo hodnotiacimi úsudkami, musel súd pristúpiť k hodnoteniu aj trestného oznámenia. Navyše je z vyššie citovaných záverov odvolacieho súdu jednoznačne zrejmé, že tento sa nezaoberal len trestným oznámením, ale podrobne posúdil aj povahu tvrdení úradu v doplnení sťažnosti z hľadiska toho, či tieto predstavujú skutkové tvrdenia alebo hodnotiace úsudky. Krajský súd sa teda jasne a dostatočne zaoberal všetkými skutočnosťami, ktoré boli pre riadne posúdenie skutkového stavu veci relevantné a poskytol špecifické odpovede na všetky argumenty rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci. Žalovaný v doplnení sťažnosti vyslovil vnímanie situácie, ako ju vidí úrad, na základe situácií, ktoré sa stali. Úrad predložil dostatok informácií a podkladov, ktoré preukazujú namietané správanie žalobcu a na základe ktorých nie je dôvod pochybovať o opodstatnenosti a pravdivosti tvrdení uvedených v sťažnostiach a predchádzajúcich vyjadrení úradu k žalobe, a na základe skutočností, ktoré sa stali, mohol úrad vysloviť takéto hodnotenie konania žalobcu. Úrad žalobcom napadnuté tvrdenia uviedol pri výkone jeho subjektívneho práva a zároveň aj povinnosti poukázať na nevhodné konanie žalobcu. Sťažnosť zo dňa 21. júna 2018 a doplnenie sťažnosti sú proti žalobcovi postavené na základe skutkových záverov, ku ktorým nepochybne došlo, a preto má úrad za to, že názory a hodnotenie úradu o správaní žalobcu majú svoj skutkový základ v tom, k čomu v skutočnosti došlo. Z vyššie uvedeného vyplýva záver, že podanie sťažnosti na advokáta nemožno považovať za neoprávnený zásah, ak je vecné a podložené reálnymi skutkovými okolnosťami, čo v rozhodnutí potvrdil aj odvolací súd.

4.5. Podľa úradu podanie sťažnosti nemožno považovať za objektívne spôsobilé vyvolať také ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby, v tomto prípade žalobcu, aby mu bola poskytnutá ochrana v zmysle ustanovenia § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu, čo potvrdil aj odvolací súd. Rovnako ako Okresný súd Bratislava II, sa odvolací súd v napadnutom rozhodnutí primárne zaoberal otázkou splnenia zákonných predpokladov zásahu do osobnostných práv žalobcu, pričom tieto neboli naplnené a teda odvolací súd sa ďalej podrobne nezaoberal ďalšími námietkami žalobcu uvedenými v žalobe a odvolaní, a predmetom odôvodnenia boli preto iba skutočnosti relevantné pre spor, resp. rozhodnutie vo veci. Okresný súd nie je v zmysle judikatúry povinný reagovať podrobne na všetky námietky žalobcu, pričom dôležité je, aby reagoval na podstatné a relevantné argumenty účastníka konania a aby mu dalo jasnú a zreteľnú odpoveď na riešenie konkrétného právneho problému. Nemožno súhlasiť ani s tvrdeniami žalobcu v dovolaní, podľa ktorých sa odvolací súd údajne nevysporiadal s nosnými skutočnosťami v odvolaní. Z vyššie citovaných bodov rozhodnutia je dostatočne zrejmé, aké úvahy viedli odvolací súd k záveru, že sa v tomto prípade nejedná o skutkové tvrdenia ale práve o hodnotiace úsudky. Z bodov 22 až 27 sa odvolací súd zase vysporiadať s otázkou, či boli naplnené podmienky potrebné na konštatovanie, že došlo konaním úradu k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Žaloba bola Okresným súdom Bratislava II zamietnutá predovšetkým z dôvodu, že súd posúdil doplnenie sťažnosti ako výkon zo zákona vyplývajúceho práva úradu, ktoré predstavuje okolnosť vylučujúcu neoprávnenosť zásahu, za predpokladu, že takto vykonané zásahy sú uskutočnené v rámci a v medziach týchto zákonov. V tomto smere je pre samotný dôvod zamietnutia žaloby irelevantná otázka preukazovania vzniku ujmy. Z tohto dôvodu sa preto uvedeným nezaoberal ani odvolací súd. Z odôvodnenia rozhodnutia jednoznačne vyplývajú závery odvolacieho súdu o tom, že ak ide o výkon práva subjektu, tento v zmysle uvedenej judikatúry jednoznačne predstavuje okolnosť vylučujúcu protiprávnosť, resp. neoprávnenosť zásahu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným

spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné.

12. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnene uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie vecí (§ 432 ods. 1 CSP).

13. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Dovolací súd už konštantne uvádza, že hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej intenzite, že došlo až k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle tohto ustanovenia ale nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo

(3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k dovolateľom namietanej procesnej vade.

15. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces.

15.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie.

15.2. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

16. Dovolateľ prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP a porušenie práva na spravodlivý proces oprel o tvrdenie, že rozhodnutie odvolacieho súdu je z dôvodu nedostatočného odôvodnenia a nevysporiadania sa s odvolacou argumentáciou žalobcu nepreskúmateľné a arbitrárne.

17. V prvom rade treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto cez prizmu v dovolaní uplatnených dovolacích námietok skúmal, či došlo k žalobkyňou namietanej procesnej vade; túto v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

18. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je i právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 107/07). Len náležité odôvodnené súdne rozhodnutie sa stáva interpretačným nástrojom súdnej autority k zabezpečeniu spravodlivosti. V tejto súvislosti žalobkyňa v dovolaní namietala, že z rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, či v okolnostiach prejednávanej veci prihliadol na znenie § 130 ods. 1 OZ.

19. Podľa ústavného súdu, zjavná neodôvodnenosť (arbitrárnosť) rozhodnutia všeobecného súdu je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy (II. ÚS 302/2019-44 z 20. februára 2020, ods. 17).

20. Dovolací súd, dbajúc na to, že aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, konštatuje, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil.

21. V posudzovanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP stotožniac sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu

prvej inštancie. Treba mať na pamäti, že prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP.

22. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o taký prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uvádza, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania žalobcu, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalobcu.

23. Dovolací súd zhodne s vyjadrením žalovaného konštatuje, že z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva, že argumentácia súdu v odôvodnení je koherentná a podporuje príslušné závery prijaté vo výroku rozhodnutia, pričom spĺňajú požiadavku dostatočného odôvodnenia rozhodnutia, z argumentov uvedených v rozhodnutí jednoznačne a jasne vyplývajú aj úvahy súdu, ktorými sa tento pri rozhodovaní vo veci riadil. V bodoch 6 až 10 napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol jednotlivé námietky, ktoré žalobca uvádzal na účely preukázania odôvodnenosti podania žaloby na ochranu osobnosti. V bode 11 odvolací súd špecifikoval podstatu argumentácie žalobcu, ktorý v odvolaní namietal, že hoci sám, vo vlastnom mene, nepodal trestné oznámenie na zamestnancov žalovaného, pretože vystupoval len v pozícii právneho zástupcu klientov ako podávateľov trestného oznámenia, nemôžu byť pravdivé tvrdenia žalovaného v sťažnosti o tom, že je to práve žalobca, kto sťažuje či marí konanie a že sa snaží vyvíjať nátlak na zamestnancov žalovaného a neprimerane zasahovať do kompetencie žalovaného. Preto považoval tieto tvrdenia za nepravdivé, pravdu skresľujúce a majúce difamačný charakter. V nasledujúcich bodoch 15 až 33 sa odvolací súd podrobne venuje právnomu posúdeniu veci a jasne a zreteľne uvádza úvahy, ktoré ho viedli k prijatému záveru o nedôvodnosti žaloby. Z týchto bodov odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je dostatočne zrejmé, aké úvahy viedli odvolací súd k záveru, že sa v tomto prípade nejedná o skutkové tvrdenia ale práve o hodnotiace úsudky. V bodoch 22 až 27 sa odvolací súd zase vysporiadaval s otázkou, či boli naplnené podmienky potrebné na konštatovanie, že došlo konaním žalovaného k zásahu do osobnostných práv žalobcu.

24. Odvolací súd jasne vymedzil základné atribúty vzniku zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnostných práv, keď konštatoval, že pre vznik zodpovednosti za neoprávnený zásah je potrebná existencia protiprávneho zásahu objektívne spôsobilého vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby v priamej príčinnej súvislosti, s ktorou došlo k neoprávnenému zásahu, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Zároveň odvolací súd špecifikoval, že o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde v tom prípade, ak je jeho možnosť predpokladaná zákonom, pokiaľ ním nie sú prekročené zákonom stanovené medze; v týchto prípadoch totiž nad individuálnymi záujmami jednotlivca, do osobnosti ktorého je zasiahnuté, prevláda závažnejší, významnejší verejný záujem. Ide najmä o zákonné (úradné) licencie, resp. prípady, keď k zásahu dochádza v rámci výkonu iných práv ustanovených zákonom alebo keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu zákon ukladá, a to za predpokladu, že sa tak stalo primeraným spôsobom, smerujúcim k dosiahnutiu sledovaného legitímneho cieľa a spôsobom, ktorý nie je v hrubom rozpore s takými oprávnenými záujmami fyzickej osoby, na ktorých je treba s ohľadom na zabezpečenie základnej úcty k jej dôstojnosti bezpodmienečne trvať; táto zákonná licencia však nie je daná tam, kde sa konajúca osoba dopustila excesu, teda vybočenia z medzí zákonných požiadaviek kladených pre výkon subjektívnych práv či plnenie si povinností.

25. Následne odvolací súd aplikoval vyššie uvedené teoretické východiská na preskúmanú vec a konštatoval nepochybný záver, že žalovaný podaním sťažnosti zo dňa 04. 06. 2019 Slovenskej advokátskej komore, ako samosprávnemu stavovskému orgánu, realizoval svoje petičné právo v

najširšom slova zmysle, umožňujúce mu obracať sa na orgány stavovskej samosprávy, ktoré majú dohliadať na riadny výkon advokácie jej členmi, s podnetmi a sťažnosťami na postup jej členov pri poskytovaní právnych služieb v súvislosti s výkonom advokácie. Takéto legitímne právo žalovanému vyplýva zo zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a korešponduje mu povinnosť výkonu dohľadu nad advokátskou činnosťou zverená do pôsobnosti Slovenskej advokátskej komory, pričom sa tak realizuje ústavné právo na inú právnu ochranu. Ide o určitý osobitný druh výkonu práva kritiky v rámci realizácie práva na slobodu prejavu, a jeho výkon je obmedzený základnými právami iných osôb, konkrétne právami iných fyzických osôb na ochranu osobnej cti, vážnosti, dôstojnosti a dobrého mena. Šetrenie sťažnosti bol žalobca povinný strpieť, ako i prijať výsledok šetrenia. Odvolací súd uzavrel, že v posudzovanej veci žalovaný pri výkone svojho práva postupoval primeraným spôsobom, zodpovedajúcim povahe a závažnosti veci, keď vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu bol obsah sťažností adekvátnou reakciou na spôsob poskytovania právnych služieb žalobcom v rámci súťažnosprávneho konania, pričom nebolo ničím preukázané, že by vybočil z medzí jeho realizácie tak, že by svoje právo zneužil, a teda že by tým neoprávnene zasiahol do osobnostných práv žalobcu. Nie je opodstatnená argumentácia, že realizácia práva na podanie sťažnosti je možná len za predpokladu preukázania pravdivosti v ňom obsiahnutých tvrdení. Jediným relevantným kritériom pri výkone tohto práva je jeho primeranosť vo vzťahu k dosiahnutiu legitímneho účelu, ktorý sa ním sleduje. Žalovaný pri realizácii svojho legitímneho práva neprekročil prípustnú mieru a intenzitu takým spôsobom, ktorý by už v demokratickej spoločnosti nebolo možné tolerovať; v danom prípade nevybočil z medzí legitimacy, keď pri podávaní sťažnosti nebol dominantne motivovaný snahou o profesijné zneváženie či škandalizovanie osoby žalobcu, keď ním použité výrazové prostriedky nevyznievali útočne či osočujúco. Žalovaný vychádzal z konkrétnych skutkových okolností, čím nevybočil pri výkone svojho práva ani z hraníc vecnosti čo do obsahu sťažností. Nebol preukázaný exces z výkonu týchto práv žalovaným.

26. Dovolací súd uzatvára, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne jasne a podrobne odôvodnil záver o nenaplnení jedného zo základných predpokladov pre prijatie záveru vzniku zodpovednosti žalovaného za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, spočívajúci v tom, že zo strany žalovaného išlo o realizáciu legitímneho práva podať sťažnosť na príslušný orgán, pričom v ničom nebola preukázaná protiprávnosť konania žalovaného, zohľadniac pritom celý kontext rozhodujúcich skutkových okolností. Dovolací súd preto považuje za správny a prijateľný záver odvolacieho súdu, ktorý návrhy žalobcu na doplnenie dokazovania na preukázanie nepravdivosti tvrdení žalovaného a vzniku ujmy na jeho osobnostných právach považoval za nadbytočné pre nedostatok právneho základu žaloby, pričom z rovnakého dôvodu by bolo nadbytočným vykonávať žalobcom požadovaný test proporcionality, ktorého relevancia by bola daná len za predpokladu, že by bola konštatovaná protiprávnosť konania žalovaného. Z dôvodu absencie právneho základu žaloby nebolo už ďalej potrebné zaoberať sa ani otázkami, či vôbec a aká ujma vznikla, alebo mohla vzniknúť žalobcovi.

27. Odvolací súd tiež veľmi podrobne, vyčerpávajúco a presvedčivo odôvodnil záver o tom, že žalobcom namietané výroky žalovaného mali charakter hodnotiacich úsudkov, a teda nešlo o nepravdivé skutkové tvrdenia, tak ako argumentoval žalobca, keď z obsahu ako aj kontextu namietaných výrokov vyvodil, že tieto vyjadrovali subjektívny názor žalovaného na správnosť (zákonnosť a etickosť) postupu žalobcu ako advokáta zastupujúceho klientov. Žalovaný uviedol len vlastné subjektívne hodnotenie správania žalobcu tak, ako ho vnímal, žalovaným vyslovené hodnotiace úsudky mali dostatočný skutkový základ v obsahu trestného oznámenia podaného a spracovaného žalobcom. Hodnotiaci úsudok žalovaného bol záverom, ktorý bolo možné na základe pravdivých skutočností, logicky a rozumne vyvodiť. Žalovaný mal právo vnímať podanie trestného oznámenia na svojich zamestnancov ako objektívne spôsobilé vyvolať nátlak, pretože na jeho základe čelili dotknutí zamestnanci vyšetrovaniu zo strany príslušníkov policajného zboru, boli povinní poskytnúť súčinnosť a dostaviť sa na predvolanie na výsluch. Oprávnené tak žalovaný považoval podanie trestného oznámenia na zamestnancov úradu za snahu obštruovať činnosť úradu, sťažiť postup úradu v rámci rozhodovania v správnom konaní a vyvíjať nátlak na zamestnancov úradu. Hodnotiace úsudky vyslovené na adresu žalobcu boli primerané a prijateľné čo do spôsobu, obsahu aj formy ich prezentácie, nevybočili z medzí všeobecne uznávaných pravidiel slušnosti a rovnako nevybočili z medzí nutných k dosiahnutiu sledovaného a spoločensky uznávaného účelu, a to dbať na neznižovanie dôstojnosti a vážnosti advokátskeho stavu. Hodnotiacimi

úsudkami na adresu žalobcu nedošlo zo strany žalovaného k excesu z výkonu ním realizovaného práva, ktorý by už nebolo možné tolerovať.

28. Odvolací súd sa dostatočne podrobne vyjadril aj k podstatnej námietke žalobcu, ktorého argumentácia stála na nepravdivosti skutkových tvrdení obsiahnutých v namietaných výrokoch žalovaného. Odvolací súd zdôraznil, že z obsahu sťažnosti žalovaného zo dňa 04. 06. 2019 jasne vyplýva, že trestné oznámenie podali dvaja účastníci konania zastúpení advokátom L. voči zamestnancom úradu, a preto tvrdenie žalobcu o tom, že skutkové tvrdenie žalovaného o tom, že trestné oznámenie podal žalobca je nepravdivé, klamlivé a zavádzajúce a tým porušujúce právo žalobcu na ochranu osobnosti zo strany žalovaného, nemôže obstáť. To, že žalobca podal trestné oznámenie v mene a na účet svojich klientov neznamena, že je nepravdivé tvrdenie žalovaného, že žalobca v konaní pokračuje s cieľom sťažiť, či úplne zmariť ďalší postup úradu a ovplyvniť rozhodovanie a že sa snaží vyvíjať nátlak na zamestnancom úradu a neprimerane zasahovať do kompetencií úradu. Pokiaľ aj žalobca sám vo svojom mene žiadne trestné oznámenie nepodal, bol žalovaný oprávnený vysloviť kritiku na postup žalobcu pri poskytovaní právneho poradenstva klientom v rámci výkonu ich práva na obhajobu. Odvolací súd sa tak nestotožnil so žalobcom v tom, že pokiaľ nebol podávateľom trestného oznámenia žalobca, ale priamo jeho klienti, tak skutkové tvrdenia žalovaného sú nepravdivé, z dôvodu, že žalobca nemohol pokračovať v konaní s cieľom sťažiť či úplne zmariť ďalší postup úradu vo veci správneho konania a nemohol sa týmto krokom snažiť vyvíjať nátlak na zamestnancov úradu. Zo sťažnosti vôbec nevyplýva, že trestné oznámenie malo byť podané osobou žalobcu; žalovaný štylizoval podanú sťažnosť v nadväznosti na predmet trestného oznámenia, ktorého spracovateľom bol nepochybne žalobca. Zo sťažnosti vôbec nevyplýva, že by žalovaný podal na žalobcu sťažnosť za podanie trestného oznámenia, ale za to, že ako osoba znála práva mal tento úkon vyžadovaný klientami ako neprípustný odoprieť. Spôsob ani forma, akou žalovaný odprezentoval informácie o osobe žalobcu, nemajú podobu nepravdivých, zavádzajúcich či difamačných tvrdení.

29. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán vrátane ich dôvodov a námietok. Preto skutočnosť, že sa žalobca s názormi súdov oboch inštancií nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti súdnych rozhodnutí.

30. Dovolateľ ďalej namietal porušenie svojich procesných práv v tom, že súdy nižších inštancií rozhodli vo veci bez toho, aby žalobcu vypočuli a tiež v tom, že nevykonali ním navrhované dokazovanie, pričom svoj postup dostatočne neodôvodnili.

31. Podľa konštantnej judikatúry najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Na druhej strane ústavný súd vo svojich rozhodnutiach tiež vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (III. ÚS 332/09). Zásadám spravodlivého procesu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd totiž zodpovedá požiadavka, aby súdmi konštatované skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. V práve na spravodlivý proces je obsiahnutá aj ďalšia ústavná zásada (čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a čl. 6 Základných princípov CSP), a to „rovnosť zbraní“ v civilnom konaní, ktorá všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmie byť neprimerané (IV. ÚS 468/2018). Z práva na spravodlivý súdny proces vyplýva aj podľa Európskeho súdu pre ľudské práva povinnosť súdu

zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993, II. ÚS 410/06).

32. Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že žalobca bol od začiatku sporu zastúpený právnym zástupcom, ktorý ho zastupoval aj na pojednávaní pred súdom prvej inštancie dňa 20. 09. 2022. Z obsahu zápisnice z tohto pojednávania vyplýva, že právny zástupca ospravedlnil neúčast' žalobcu na pojednávaní, nenavrhol ho však z tohto dôvodu odročiť. Súd prvej inštancie poučil obe strany o zákonnej koncentrácii konania v zmysle § 154 CSP, následne obe strany sporu uviedli, že nemajú ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania. Zástupca žalobcu mal na pojednávaní daný priestor sa vyjadriť, resp. namietat' vykonanie dôkazov a prípadne požiadať o odročenie pojednávania, čo zástupca žalobcu nevyužil. Z obsahu zápisnice tiež jednoznačne vyplýva, čo sa týka návrhov na vykonanie dôkazov sporové strany zhodne uviedli, že dokazovanie, ktoré navrhli, ponechávajú na úvahe súdu. Žalobca mal tiež možnosť požiadať súd prvej inštancie aj o odročenie pojednávania, ak bola dôvodom jeho neprítomnosti na pojednávaní výnimočná situácia brániaca jeho osobnej účasti, čo však žalobca taktiež neurobil. Osobitný dôvod neúčasti na pojednávaní taktiež nebol v rámci odvolacieho konania preukazovaný. Vzhľadom na to, že žalobca nezotrval na svojich návrhoch na vykonanie dokazovania (ich vykonanie ponechal na úvahe súdu), nebolo povinnosťou súdov nižších inštancií podrobne odôvodňovať nevykonanie navrhovaného dokazovania. Odôvodnenie, v ktorom poukázali na nadbytočnosť vykonávania ďalšieho dokazovania z dôvodu nepreukázania právneho základu žaloby, možno preto považovať za dostatočné. Podstata argumentácie žalobcu bola pritom obsiahnutá v žalobe a priložených listinných dôkazoch, preto nie je zrejmé, v čom mohol výsluch žalobcu a navrhnutých svedkov zásadne ovplyvniť už uplatnenú argumentáciu. Dovolací súd z tohto hľadiska nezistil žiaden nesprávny alebo nezákonný postup zo strany súdov nižších inštancií, ktoré žalobcovi poskytli dostatočný priestor pre realizáciu jeho procesných práv v takom rozsahu, aby bolo rešpektované jeho právo na spravodlivý proces a princíp rovnosti zbraní. Nevyužitie týchto procesných práv, resp. ich nedôsledné uplatňovanie nemôže ísť na ťarchu súdov nižších inštancií, ani na ťarchu protistrany. V tomto kontexte je úplne bezpredmetná rozsiahla a podrobná námietka dovolateľa o opomenutí aplikácie tzv. Perna testu (ktorú navyiac uplatnil až v dovolacom konaní, čo samo o sebe vylučuje prípustnosť takejto novej argumentácie z dôvodu princípu subsidiarity dovolacieho konania vo vzťahu k odvolaciemu konaniu), nakoľko jeho prípadná aplikácia by prichádzala do úvahy len vtedy, ak by žalobca výslovne trval na návrhoch na vykonanie dokazovania, čo sa v danom prípade nenastalo. Rovnako nedôvodná je námietka, že súdy neumožnili žalobcovi predniesť svoju vec pred súdom, toto právo žalobcu bolo plne realizované prostredníctvom jeho právneho zástupcu.

33. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezistil, preto je dovolanie žalobcu v tejto časti procesne neprípustné, čo je dôvod na jeho odmietnutie podľa § 447 písm. c) CSP.

34. Keďže konanie vadou podľa § 420 písm. f) CSP postihnuté nebolo, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania z hľadiska žalobcom namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 CSP.

35. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

36. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

37. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na

nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

38. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Relevanciu podľa citovaného ustanovenia má len právna (nie skutková) otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Musí ísť pritom o takú právnú otázku, ktorá bola podľa názoru dovolateľa odvolacím súdom vyriešená nesprávne (porovnaj § 432 ods. 2 CSP) a pri ktorej - s prihliadnutím na individuálne okolnosti prípadu - zároveň platí, že ak by bola vyriešená správne, súdy by nevyhnutne rozhodli inak, pre dovolateľa priaznivejším spôsobom.

38.1. Dovolací súd už konštantne uvádza, že sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

39. Dovolací súd v súlade s vyššie uvedeným skúmal, či dovolateľ v dovolaní identifikoval takú právnú otázku, na vyriešení ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej viedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), či vymedzil jej podstatu a uviedol súvisiace právne úvahy spolu s dôvodmi, pre ktoré vzhliadol na nesprávnosť právneho posúdenia veci zo strany odvolacieho súdu, konkrétne odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

40. Právnou otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je podľa názoru žalobcu nasledovná: (i) Sú Sporné výroky uvedené v sťažnosti žalovaného adresovanej SAK v znení: „...úrad vyslovuje presvedčenie, že advokát L. v uvedenom konaní pokračuje s cieľom sťažiť, či úplne zmariť ďalší postup úradu vo veci správneho konania a rovnako ovplyvniť rozhodovanie v súčasnosti prebiehajúcim konaní pred Radou úradu, v rámci ktorého sa rozhoduje o uplatnených opravných prostriedkoch jednotlivých účastníkov konania.“ „Máme za to, že advokát L. sa aj týmto krokom snaží vyvíjať nátlak na zamestnancov úradu a neprimerane zasahovať do kompetencií úradu.“ hodnotiacim úsudkom žalovaného a nie nepravdivým skutkovým tvrdením žalovaného. (ii) Ak sú sporné výroky hodnotiacim úsudkom, je možné rozhodnúť o ich primeranosti bez toho, aby došlo k vykonaniu riadneho testu proporcionality, medzi slobodou prejavu a právom na ochranu osobnosti, nakoľko aj pokiaľ ide o hodnotiace úsudky, tak existujú ústavné limity prijateľnej kritiky, o ktorých už bolo Najvyšším súdom SR ako aj Ústavným súdom SR rozhodnuté (II. ÚS 152/08, II. ÚS 326/09, IV. ÚS 302/2010). Žalobca za ustálenú rozhodovaciu prax považuje také právne posúdenie, podľa ktorého nárok na nemajetkovú ujmu spôsobenú nepravdivými skutkovými tvrdeniami, resp. hodnotiacimi úsudkami, ktoré prekračujú limity bežnej kritiky, má osoba už v prípade, ak sú takéto výroky, ako v prípade žalobcu sporné výroky, spôsobilé objektívne privodiť ujmu a to bez toho, že by k ujme na vážnosti, cti, profesijnej integrite, ľudskej dôstojnosti a pod. vôbec došlo.

41. Odvolací súd pri posúdení tejto právnej otázky vychádzal zo správneho všeobecného východiska, podľa ktorého hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor, zaujíma sa ním určitý postoj k danému faktu tak, že sa hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných subjektívnych kritérií, ide teda o názor opierajúci sa o vlastné subjektívne kritériá; hodnotiaci úsudok preto nemožno dokazovať, je však potrebné u neho skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná a či jeho základnou, primárnou motiváciou nie je zneváženie či skandalizácia dotknutej osoby (m.m. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 385/2012 z 21. januára 2014). Dovolací súd považuje za vecne správny právny záver súdov nižších inštancií, ktoré posúdili žalobcom namietané výroky ako hodnotiace úsudky, pretože vyjadrovali subjektívny názor žalovaného na správnosť (zákonnosť a etickosť) postupu žalobcu ako advokáta zastupujúceho klientov. Žalovaný uviedol len vlastné subjektívne hodnotenie správania žalobcu tak, ako ho vnímal, pričom

žalovaným vyslovené hodnotiace úsudky mali dostatočný skutkový základ v obsahu trestného oznámenia podaného a spracovaného žalobcom. Sťažnosť bola žalovaným vecne odôvodnená a podložená konkrétnymi a reálnymi skutkovými okolnosťami. Žalovaný vyjadril svoj subjektívny názor, ktorý mal reálny skutkový základ v konkrétnom opise konania žalobcu. Hodnotiaci úsudok žalovaného bol záverom, ktorý bolo možné na základe pravdivých skutočností, logicky a rozumne vyvodiť. Rozlíšenie medzi hodnotiacim úsudkom a skutkovým tvrdením vyplýva aj z použitých jazykových prostriedkov, pričom žalovaným použité jazykové vyjadrenie „...úrad vyslovuje presvedčenie“, „máme za to...“ odôvodňujú jednoznačný záver, že išlo o hodnotiace úsudky, vyjadrujúce subjektívny názor, vnímanie, postupu žalobcu ako advokáta zastupujúceho klientov.

42. Pokiaľ ide o nevyhnutnosť vykonania testu proporcionality, dovolací súd konštatuje, že tento je potrebné vykonať až potom, ako sú preukázané základné atribúty vzniku zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnostných práv, pre vznik zodpovednosti za neoprávnený zásah je potrebná existencia protiprávneho zásahu objektívne spôsobilého vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby v priamej príčinnej súvislosti, s ktorou došlo k neoprávnenému zásahu, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Dovolací súd považuje za vecne správny právny záver súdov nižších inšancií, ktoré uzavreli, že o neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby nejde v tom prípade, ak je jeho možnosť predpokladaná zákonom, pokiaľ ním nie sú prekročené zákonom stanovené medze; v týchto prípadoch totiž nad individuálnymi záujmami jednotlivca, do osobnosti ktorého je zasiahnuté, prevláda závažnejší, významnejší verejný záujem. Ide najmä o zákonné (úradné) licencie, resp. prípady, keď k zásahu dochádza v rámci výkonu iných práv ustanovených zákonom alebo keď iný subjekt plnil právnu povinnosť, ktorú mu zákon ukladá, a to za predpokladu, že sa tak stalo primeraným spôsobom, smerujúcim k dosiahnutiu sledovaného legitímneho cieľa a spôsobom, ktorý nie je v hrubom rozpore s takými oprávnenými záujmami fyzickej osoby, na ktorých je treba s ohľadom na zabezpečenie základnej úcty k jej dôstojnosti bezpodmienečne trvať.

43. Dovolací súd považuje za vecne správny právny záver, že žalovaný podaním sťažnosti zo dňa 04. 06. 2019 Slovenskej advokátskej komore, ako samosprávnemu stavovskému orgánu, realizoval svoje petičné právo v najširšom slova zmysle, umožňujúce mu obracať sa na orgány stavovskej samosprávy, ktoré majú dohliadať na riadny výkon advokácie jej členmi, s podnetmi a sťažnosťami na postup jej členov pri poskytovaní právnych služieb v súvislosti s výkonom advokácie. Takéto legitímne právo žalovanému vyplýva zo zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a korešponduje mu povinnosť výkonu dohľadu nad advokátskou činnosťou zverená do pôsobnosti Slovenskej advokátskej komory, pričom sa tak realizuje ústavné právo na inú právnu ochranu. Ide o určitý osobitný druh výkonu práva kritiky v rámci realizácie práva na slobodu prejavu, a jeho výkon je obmedzený základnými právami iných osôb, konkrétne právami iných fyzických osôb na ochranu osobnej cti, vážnosti, dôstojnosti a dobrého mena. Šetrenie sťažnosti bol žalobca povinný strpieť, ako i prijať výsledok šetrenia. V posudzovanej veci pritom žalovaný pri výkone svojho práva postupoval primeraným spôsobom, zodpovedajúcim povahe a závažnosti veci, keď vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu bol obsah sťažností adekvátnou reakciou na spôsob poskytovania právnych služieb žalobcom v rámci súťažno-správneho konania, pričom nebolo ničím preukázané, že by vybočil z medzí jeho realizácie tak, že by svoje právo zneužil, a teda že by tým neoprávnenne zasiahol do osobnostných práv žalobcu. Nie je opodstatnená argumentácia, že realizácia práva na podanie sťažnosti je možná len za predpokladu preukázania pravdivosti v ňom obsiahnutých tvrdení. Jediným relevantným kritériom pri výkone tohto práva je jeho primeranosť vo vzťahu k dosiahnutiu legitímneho účelu, ktorý sa ním sleduje. Žalovaný pri realizácii svojho legitímneho práva neprekročil prípustnú mieru a intenzitu takým spôsobom, ktorý by už v demokratickej spoločnosti nebolo možné tolerovať; v danom prípade nevybočil z medzí legitimacy, keď pri podávaní sťažnosti nebol dominantne motivovaný snahou o profesijné zneváženie či škandalizovanie osoby žalobcu, keď ním použité výrazové prostriedky nevyznievali útočne či osočujúco. Žalovaný vychádzal z konkrétnych skutkových okolností, čím nevybočil pri výkone svojho práva ani z hraníc vecnosti čo do obsahu sťažností. Nebol preukázaný excés z výkonu týchto práv žalovaným.

44. Odvolací súd vecne správne prijal záver o nenaplnení jedného zo základných predpokladov pre prijatie záveru vzniku zodpovednosti žalovaného za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu,

spočívajúci v tom, že zo strany žalovaného išlo o realizáciu legitímneho práva podať sťažnosť na príslušný orgán, pričom v ničom nebola preukázaná protiprávnosť konania žalovaného, zohľadniac pritom celý kontext rozhodujúcich skutkových okolností. Pre nedostatok právneho základu žaloby bolo nadbytočným vykonávať žalobcom požadovaný test proporcionality, ktorého relevancia by bola daná len za predpokladu, že by bola konštatovaná protiprávnosť konania žalovaného. Z rozhodnutia Ústavného súdu SR zo dňa 14. 12. 2012, sp. zn. IV. ÚS 448/2012 okrem iného tiež vyplýva, že ústavný súd pristúpil k preskúmaniu proporcionality medzi zásahom do slobody prejavu sťažovateľky a ústavnými garanciami práva na súkromie navrhovateľa až potom, ako boli v posudzovanom prípade splnené základné podmienky zásahu do slobody prejavu sťažovateľky. Z dôvodu absencie právneho základu žaloby nebolo už ďalej potrebné zaoberať sa ani otázkami, či vôbec a aká ujma vznikla, alebo mohla vzniknúť žalobcovi.

45. Dovolateľ formuloval ďalšie otázky - Môže súd prvej inštancie, resp. po ňom aj odvolací súd rozhodnúť o zamietnutí žaloby žalobcu bez toho, aby bolo žalobcovi súdmi umožnené riadne svoju kauzu vyjadriť pred súdom? Môže súd prvej inštancie, resp. po ňom aj odvolací súd rozhodnúť o nevykonaní riadne a včas navrhnutých dôkazov žalobcom bez toho, aby vykonal tzv. Perna test, resp. v rozpore s tzv. Perna testom? Dovolací súd konštatuje, že takto formulované otázky majú podľa svojho obsahu charakter námietky nesprávneho procesného postupu súdov nižších inštancií ako dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý dovolateľ aj s totožnou argumentáciou uplatnil a ktorý dovolací súd podrobne vyhodnotil v predchádzajúcej časti odôvodnenia (body 31 a 32).

46. Najvyšší súd s ohľadom na vyššie uvedené uzatvára, že pokiaľ dovolateľ namietal odklon dovolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe, robí tak neopodstatnene. Dovolací súd, poznajúc svoju vlastnú judikaturu zároveň nezistil, že by v danej veci išlo o naplnenie niektorého z dovolacích dôvodov v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) resp. písm. c) v spojení s § 432 CSP. Dovolanie v posudzovanej veci preto smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, v dôsledku čoho najvyšší súd dovolanie dovolateľa odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako procesne neprípustné.

47. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

48. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.